

Konrad SutarSKI

II. János Pál temetésnapján

*Láttalak láttalak ahogy megöltek
abogy a halottak közül feltámadtál
bogy a Colosseumban keresztünket vidd tovább
a Golgotára a földgömbön át*

*Láttam az alázattal feléd özönlő milliókat
zászlókat vittek és szentképeket
együtt imádkozva veled és ámulva rajtad
bogy másnap már bemocskolják amit megáldottál
tízes szavakkal újra ellentmondjanak neked*

*Ilyen a kiválasztottak és a sokaság sorsa
ilyen volt mindig a világ
erőszakot és pompát magasztal emelvényeket ácsol
és a színek közül a bíbort választja a fehér helyett*

*Életeddel és haláltusáddal meg tudtad-e győzni
a világ népeit – a vallások papjait és a politikusokat
bogy a megbékélés követ haláloed után is föl kellene görgetniük a begyre
mert nem elég bogy a szikla újra legurul
a fák karjukat tördelik és az esők fölzokognak
és nem elég bogy téged majd szent Sziszüfosszá avatnak.*

Tornai József fordítása

Kolozsvári Papp László

(1940–2005)

Elhunyt egy író, aki pályaképének háttérében is a magyar sorsot testesítette meg. Kolozsvár szülötte, de életműve már Budapestre települése után született meg és teljesedett ki, ahol a hatvanas évek második fele óta élt. Nemcsak emlékből és hangulataiban nem szakadt el a szülőföldjétől, ahol amivel feltarisznyálta az élet, ennek jogán megkülönböztető előnevet is választhatott. És nemcsak a beilleszkedés rutinjaiból táplálkozott, hogy pályaképe már az anyaországi magyar irodalmi élet, a szerkesztők és kiadók „képződménye” volt, egyetlen idegrezdülésében sem jövevény. Végzettsége szerint színész és színházi rendező volt, aki a szülőváros mellett belakta Marosvásárhelyt és Temesvárt is. Átkerülésének szinte mellékkörülménye, hogy ez a közeg, a színház szinte el is marad, háttérbe is szorul, bár színműveit is mutatják be később. Mert a nemzedéke közösen megélt sorsának olyan tényezői kerülnek rögtön előtérbe, mint a megélhetés gondja, az a hányattatás, melynek örvényeiben tehetségének más oldalai kerülnek felszínre. Több tucat könyvet, az élő világirodalom fontos műveit ültette át magyarrá az általa jól ismert román és francia irodalomból, első sikerei, észrevételésének első piros pontjai ezek a maradandó eredmények. Aztán mint szerkesztő, az irodalmi élet részese is beilleszkedik ebbe a másik teátrumba, ahol a legfontosabbat lejátszhatja, az alkotásba. Számos regény következik és egész sorozatai, kötetszám és folyóiratszám az irodalmi értékű publicisztikának. Aki valaha is Kolozsvári Papp írói teljesítményét fogja vizsgálni, nehezen ítélhet a szépirodalom és a politikai közírás között bármelyiknek a javára. Kolozsvári Papp László, akinek a hosszas szenvedés, majd a halál ragadta ki a kezéből a tollat, korunk szellemiségének fia volt, a mozgékony szellem s a nyelv igazi művészetének mestere, a jelenkori összmagyar próza egyik mestere. A szenvedély és az ironia épp annyira áthatja a hátrahagyott műveket, amennyire ez a magával ragadó, mélységeket és összefüggéseket feltáró okosság, mely a személyes létben is olyan jól jellemezte személyiségét. Legutóbbi alkotó periódusában éppúgy befejezett maradandó értékű műveket, mint akkor, amikor a maga „születtem elvegyültem és kiváltam” purgatóriumában kellett elmerülnie. Ha a szakma megbecsülése, a hivatalos besorolás bár árnyalatnyit számít, sokatmondó, hogy ő egyike azoknak, akiket kétszer is kitüntettek József Attila-díjjal. De ennél többet mond, hogy mind az erdélyi magyar kultúrát, mind az anyaországi irodalom kincsét jelentős könyvek súlyával gazdagította. Az évtized, mely ezernyi jelesét viszi magával az eddigi teremtőknek, az ő elvonulását is megsínyli bizonyára, csak amit már befejezett, annak szerepe maradhat változatlan közös dolgok tisztázásában, új horizontok meghatározásában. Az írott szó egyik halhatatlanja lépett le létünk színpadáról.

Lászlóffy Aladár

A Napkút Kiadónál előkészületben Kolozsvári Papp László *A nagy hőemberháború* című könyve.